

A. NEVEROV

**PIKARAZET
RASKUAZAT**

DETIZDAT ÇK VLKSM ★ 1936

A. NEVEROV

PIKKARAZET RASKUAZAT

PARAMONOVAN RISUNKAT

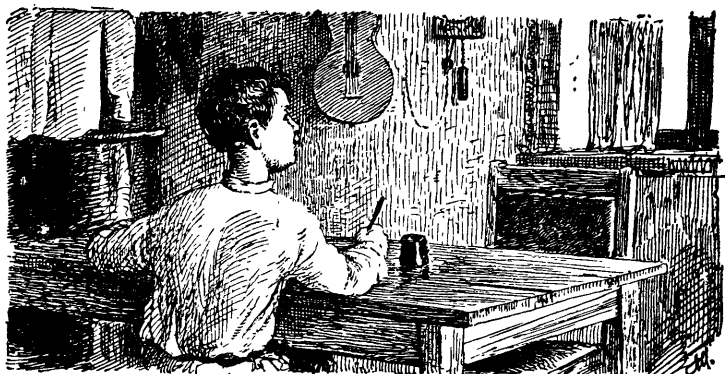
KIÄNDI Je. DUDKINA

ÇK VLKSM
IZDATELJSTVO DETSKOI LITERATURB
MOSKU ★ 1936

NUOREMMILLA ŞKOLJNIKOILLA VAROIN

SODERZANJA

Borjan raskuaza	3
Artistat	6
Zucka	10
Hukka şeinällä	13
Elektricestva	15
Pikkarane sliesari	18
Sanja hruabroi	20
Kollektiva	23
Kuin meilä voina oli	26

BORJAN RASKUAZA

Rubei Borjkalla himottamah kirjuttua raskuaza. Šeizatt̄ stolalla cernielicän, lissan bumuagua pani, istuv i duvmaicov:

„Kuin raskuaza kirjuttua?“

Makni pörän cernieliccäh, pörän njokkazešta cernielän kielellä lizi, rubei zaglavjua duvmaimah. Duvmaici, duvmaici, a zaglavja hänellä ei viiji. Dogadi katokšella njuakan, ihaštu:

— Seicas njuakkah näh kirjutan!

Makni pörän cernieliccäh, a njuakka lendoh uidi.

Šiändy Borja i ruckan viškai. Istuv stolan taguana, tumperdu: ei viiji raskuaza. No Borja oli na-
stoicivoi. Šöpöttäv huvliloilla i duvmaicov:

„Vsjotaki kirjutan!“

Kacahtь hyväzeštь ymbäri, dogadi ŧeinällä cuasut, ravdazen kivgvan uglaŧŧa. Kivgvan luona nuorazella rьppu tuattoh paida i Borjan ŧukat. Ihaŧtu Borja, rubei kirjuttamah:

„Miän komnatta on pikkarane. ŧeinällä cuasut rьputah, uglaŧŧa ravdane kivgua ŧeizov. Kivgvan luona nuorazella rьputah papan paida i mivn ŧukat. Mama uidi bulocnoih leibiä vaŧ, — a mie issun yksiin. Pihalla lunda laŧkov, ravizov avtomobilja. Mivla on kahkŧan vuotta, mie opaŧŧun alguŧkolaŧŧa. Meidä uciteljniŧa vedeli zverinŧah, ŧielä mie näin obezjanua, hiän possolnьŧkua grьziv, kuin mieŧ. Konza mie kazvan ŧuvrekŧi, mie rubien kirjuttamah ŧuvrie raskuazoida. A vielä miän komnataŧŧa gitara rьppuv, mie vähäzeldi ŧoitah häneh. Papa mivla aivin ŧanov: „Opaŧŧu, poigane, paremmiin, opaŧtumatta ei voi eliä“. A mivla konza tahottav opaŧtuo, a konza ei tahota. Mie ŧuacen risui a i kaccuo knizkoista ŧomazie. Miän komnataŧŧa on kakŧi stolua i ŧuvri sundukka. Sundukalla ŧeizov primusa. Mie toze mahan virittiä händä.

Tuli kodih tuattoh. Borja hänellä i ŧanov:

— Papa, mie raskuazan kirjutьin! Pohodiv?

Tuattoh lugi, kiitti:

— Hyvä raskuaza, vielä kirjuta!..

ARTISTAT

Talvella ucitelniça školaşsa lapsilla varoin ustrai-vaici teatra. Opaştujat, kumbazet şuvrembazet, artistoina oldьh. Volodja Pavlov ukokşi şuorьeci, Grişagina Oljguška — akakşi, a Ganja Potapov — saldua-takşi. Viijittih hyö kaikin kolmen, ruvettьh pagizomah. Rahvaş kaikin kuvnnellah heidä, nagretah. Käveldih şinne i Sjoma Pavlušanke — heilä ylen mielder. Jäl-geh Sjoma i şanov Pavluşalla:

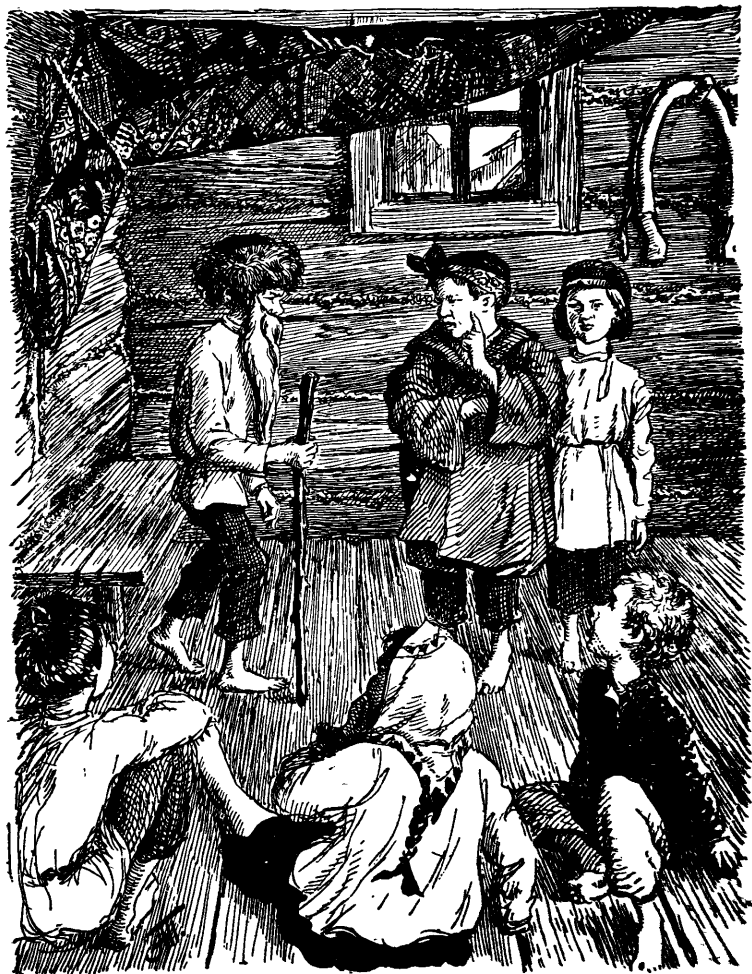
— Davai ice teatran luajimma!

Pavluşa kyzy:

— A kuin myö hänen luajimma?

Sjoma şanov:

— Mie tiijän kuin. Näit şie heilä — zanaviesa гьр-пу? Myö toze гьрputamma ka täh odjualan. Şie lienet

akka, a mie — ukko. Miän Manja liev salduattana. Noşşamma odjualan, rubiemma pagizomah.

Pavluşa kyzy:

— A ken meidä rubiev kiivndelomah?

— Lapşet kucumma, — kaikin lähtietäh.

Niin i luajittäh. Şuadäh mocualua, ruvettäh pardua luadimah. Uglah odjualan ғыputettäh. Pavluşa şuogьeci buabon koftah, piäh buabon paikan şido. Sjoma parran icciellä şido, lieni kuin ukolla, kädeh pualikazen ottъ, rygiv ukkoloin rukah. Manja şuogьeci Pavluşan paidah i ştaniloih i Sjoman kartussin pani. Cudnoi lieni. A Sjoma şanov:

— Nyt myö olemma artistat.

Kolja, Dunja, Petja istuocettäh lattьella, odjualan luoh. Nenillä nyöcketäh, latetta myötj jorzaijah, vuotetah.

Noşsettäh nuorazella odjualan, kacotah. A heilä ieşşä ukko parranke. Ka mytyş struaşnoi i pualikalla kolavttav. Dunja Koljanke pölläşşyttih, a Petjane aşşen itkömäh rubei, tahto pagoh uidie. A konza tiiuşsettäh, şto tämä Sjoma artistakşi şuogьeci, ei liennyn varattava.

Täşşä i Pavluşa viidi akakşi şuogьecen; — şanov Sjomalla naizin iänellä:

— Davai, ukko, illaşşamma şivnke!

A Sjoma šiändyn hänen piällä şanov:

— Vuota kodvane ildazênke — poiga tulov.

Viidi Manja Pavluşan kartussiloissa i ravizov:

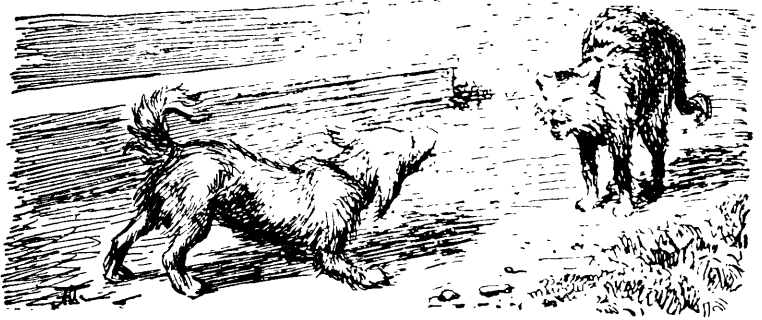
— Mie en rubie ildazella, sobranjah lähen!

Issutah lapşet latttella, kuvnnellah şuvt kahalleh.

Kerdah kocaht Dunja, ravizov:

— Sjoma, parda kerbih!

Kaikin ruvettyh nagramah Sjoman parran piällä i näin kizattyh hyö kaiken päivän.

ZUCKA

Zuckalla kivissettih jallat.

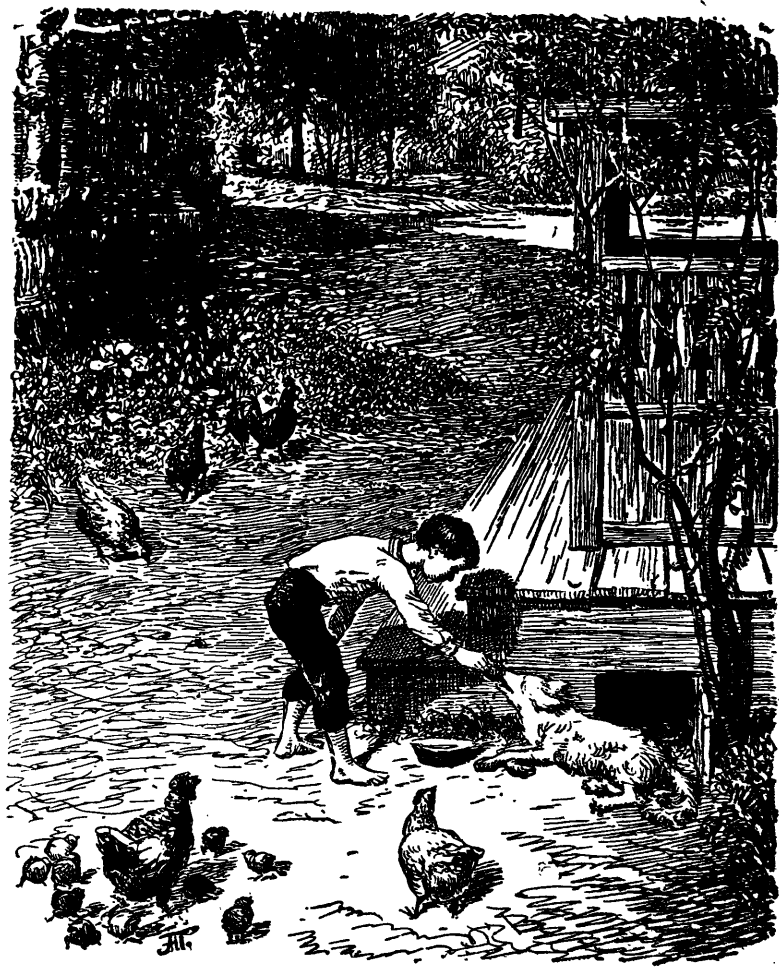
Kolme päiviä hiän veny kыпcoin alla; niken häneh näh ei muissuttan.

Konza hiän oli terveh, aštujih havkku, kodie vardeicci. Täštä šyötj Zuckalla ikkunašta luvloida luokšittъ, a kuda-konza i leibiä korkazen.

Veny kыпcoin alla läzijä Zucka i duvmaici:

„Midä mie rubien ruadamah?“

Tiijuštъ täh näh Kolja, tiedeli läzijä koirua, cök-käi hänellä šuvh leibäkorkazen.

Ihaštu Zucka, Koljan kättä kielellä lizni. Kolja'la vielä enämmäldi lien zuali läzijiä koirua. Kando hänellä korkaz e kruncoin alla, alevtteli:

— Elä ravize Zucka, elä ravize, mie leccimäh şilma rubien.

Spruavieci Zucka, hypähti Koljanke pihalla, rubei äijäldi havkkumah.

Zuckalla veşşelä, i Koljalla veşşelä.

A konza vieraş koira tahto Koljua purra, Zucka şano hänellä omah koiran kjeleh:

— Elä koşşe händä, tämä on mivn tovarissa, i mie händä obiidie en ana.

HUKKA ŞEINÄLLÄ

Ninazella mama şaneli şuarnan hukkah näh, a Ninane pikkarane oli, dogadi şeinällä oman kuvahazen—pölläşty. Duvmaici, tämä on hukka. Kiännäldi piän, i kuvahane şeinällä kiännnyldi. Vielä enäm-mäldi Ninane pölläşty, rubei äijäldi itkömäh.

Muamoh kyzy häneldä:

— Şie midä itet?

Ninane i şano: -

— Hukka şeinällä istuv. Seicas tahto mivh kocahtua.

Şilitäldi muamoh Ninazen piädä, alevtt̄:

— Gluvppane mivn tyttörukkane, tämä on şivn kuvahane.

Şeizavvu şeiniä vaş, tuaş hänen dogadit.

Şeizavdu Nina şeiniä vaş, i lieni şeinällä kuvahane. Kocahaldь Nina i kuvahane niin ze kocahaldь. Veşşelä lieni Ninazella. Logahtь hiän nagramah i şiidä şuat ei ruven varajamah kuvahastja.

ELEKTRICESTVA

Brshazen şanelenda

Luajittъh miän şjolah elektricestvan. Myö tozé kakşı ruзъrkastja omah pertih rъputtъma: yhen culanah i stolan piällä yhen. A meilä diedo oli. Dogadi hiän ruзъrkazie rъputetah,—havkkuocomah rubei. Työ, şanov, kehnoloida palvotta, i ruзъrkazet tiänomat ei ruveta palamah. Kuni ustraivaidъh, mie toze en vierin. Ulen divno oli. Karasinua ei pie i spickua ei pie. A konza sovsem luajittъh, laşkietъh molembih ruзъrkoih sviетun, myö kaikin diivieimä.

— Mi tämä?

Puzьrkoissa hoikkazet tukkazet virissyttih, a ice puzьrkazet cyt vain şundazet. Täşşä tuatto şano meilä:

— Ka, lapşet, mih şuat uconoit doiijittьh.

Valgieda äijä i nogie ev. Voit i kivguada hallotta lämmittä — elektricestvalla ljuboi şyömine keittyv. I pelduo ei pie hebozilla kyndiä: voit elektirceskoï pluvga luadie — ice rubiev kävelömäh.

Uijittьh kaikin pertistä; mivla ei tirpatuta, tahon hyväzeştь tiijuştua: poltav ali ei polta puzьrkazeşşä tukkane? Puzьrkazen piällä muştane piähyt luajittu, a piähyöşşä — pikkarane ruckane.

Mie pyörähytiin tätä ruckua oigieh päin — tuli viristy. Pyörähytiin vielä kerran oigieh randah — pimie lienä.

— Ka cuvdat!

Täşşä mie otyin da i otvintiin piähyöştä puzьrkazen. Tuli şambu. Rubein mie kuottelomah piähyttä alahada päin, missä puzьrkane vintiecöv, a milma kuin djorniv şormiloida vaş. Pölläşşyin mie, da kuin ravahan:

— Ken tämä djorni milma?

Kuotteliin şiidä koh piähyöştä vielä kerran, — tuaş milma djorni. Mie tuaş ravahiin.

Tuli tuatto pertih, kyzyv:

— Şie midä ravizet?

Mie şanoin hänellä:

— Şormiloida vaş milma ken ollov ozai.

Täşşä mivla tuatto şano:

— Şie puzьrkazen otvintiit, a elektricestvua et zavernin. Nuorageşşä, millä гьррив puzьrkane, on elektriceskoi vägi. Ka hiän i ozai şilma käzie vaş. Mivtta enämbi elä otvinti, a to voicet kummat luadie. Pidäv tietä, kuin obraşcaicciecie tämän muozenke tulenke.

PIKKARANE SLIESARI

Ammuin Grişalla himottъ tiijuştua, kuin on lukku luajittu i mintän händä avuametta ei voi avata. Kacahtav yhellä şilmällä lovkkozeh, kunne avuanda cökätäh,—ei nimidä nävy, a avuamella kiännällät—lukuşşa ken ollov şcolkniv.

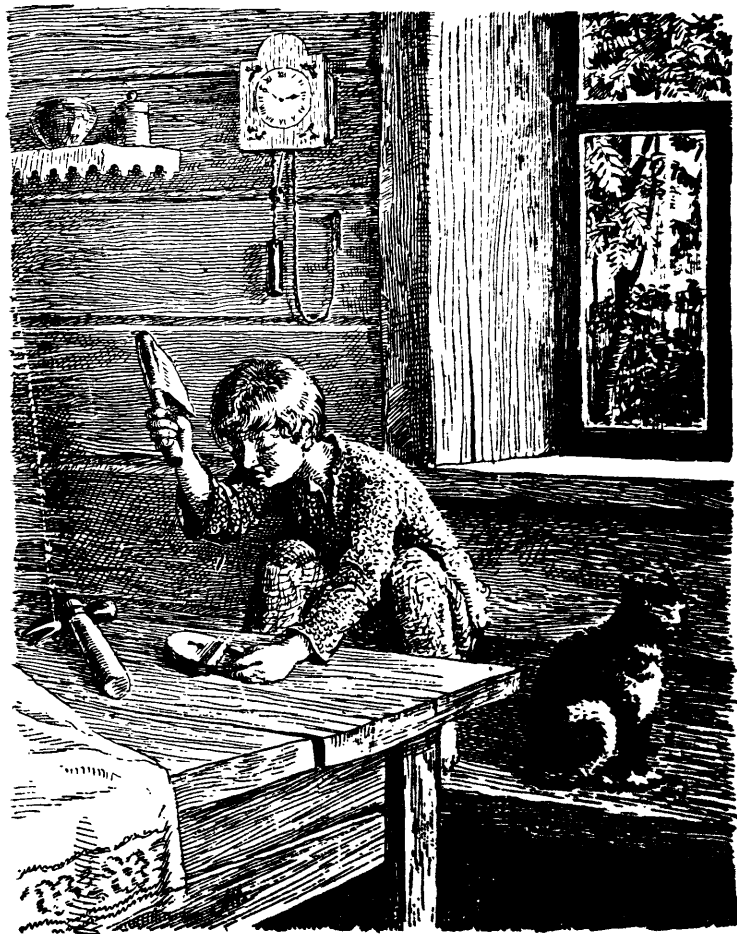
Uidi muamoh koistah, a lukun stolalla jätti. Ka Grişa duvmaicov:

„Vuota kacahan! Tiijuşşan i tuaş luajin niin, kuin oli“.

Ottъ kosarin molotkanke i davai lukkuo vaş pergamah.

Erottъ piälyş kręşkan—şiämeşşä on pikkarane pruzinane pizytetty; hiän i şcolkaici, konza avuamella kiänneldih. Rubei tuaş lukkuo luadimah, kuin oli,—ei vilji. Kolotti, kolotti molotkalla, kaiken lukun rękko. Pölläşty—rubei itkömäh. A muamoh şanov:

— Mytyş şie olet ljuborytnoi bręhane! Kaikki şivla pidäv tietä! Kazvat şuvrekşi, postupi ucenikakşi sliesarih, şilloin i iceş opaşşut lukkuloida luadimah.

SANJA HRUABROI

Serjoza Sanjanke lähtei meccäh. Dorogalla Serjoza i şanov:

— Sanja, şie hukkie varajat?

A Sanja kiitteliecöv:

— Midä on heidä varata? Ozuan pualikalla piädä vaş—kerdah tapan.

Mändih meccäh. Sanja kaccielicöv. Ymbäri pimie, i puvt omat okşat cirhissetih, buitto kiät oijennettih. Jalloin alla okşat racketah. Serjoza nagratteliecöv tovarissan piällä:

— Varajat?

A Sanja hruabriecov:

— Midä on mivla varata?

— Cäin, mie en ole pikkarane.

Täššä Serjoza ottъ da naroşno i ravahtъ:

— Hukka!

Sanja niin i istuoceldъ pölläşşynnäštä:

— Ma-ma!

Jälgeh Serjoza nagrah hänen piällä:

— Eh, şie, Sanja hruabroi!

KOLLEKTIVA

Lugi tuatto gaziettua. Gazietaşsa oli kirjutettu ei maltava şana: „kollektiva“. Viikon Kostja duvmaici: „Mytyş kollektiva?“

I ice tuattoh ei voinun hyviin objasnie.

Tuli Kostja şkolah, kyzy uciiteljalda. Uciitelja poka nimidä ei şanon, a urokoin jälgeñ läksi ucenikoinke şkolnoih ogordah. Ruvettah kaikin ruadamah. Ken gädyzie luadi, ken vettä kando, heinie deri.

Täşşä uciitelja şanov Kostjalla:

— Niät, kuin myö kaikin ruamma. Yhellä miehellä ois jygie, i rubeis hiän ruadamah kogonazen kuvn.

A meilä kaikilla kebie i veşşelä, myö ogordan luajimma päiväşşä. Tämä ka i rubiev şanuocomah şkoljnoi trudovoi kollektiva.

Oli Kostjalla tovarissa Kolja. Koljan tuatto läzevdy.

Työndeli muamoh Koljua meccäh okşua tuomah, i Koljalla tämän tuacci urokkoida ei ollun konza opaştu.

Muissuttъ Kostja kollektivah näh, şanov lapşilla:

— Koljalla tuatto läziv, a muamoh työndelöv händä meccäh okşua vaş. Konza hiän kandav yksiin? Davaigua kollektivalleh hänellä avtamma.

Lähtei lapşet artelilleh meccäh i yhtenä piänä kannettъh Koljan muamolla okşua enämmän regie. Şiidä kollektivalleh leikattъh hiät, pandъh puvnjan alla kuivah paikkah. Veşşelä kaikilla ruadua, nagretah, i niken ei vaibun. A Koljalla ylen oli mieleh, şto tovarissat hänellä avtettъh.

KUIN MEILÄ VOINA OLI

Bröhazen şanelenda

Laşkieciin mie tänä yönä lavcan luoh lattbella, a mivla midä ollov ei maguace. Vönyin, vönyin, şih vielä jalga rubei şyvymäh i vähäzeldi juvva rubei tahotamah. Nosşallын piän, a pertissä meilä on kuin pogrebaşşa,—nimidä ei nävy. Kuvluv vain—mama kravatilla hengittäv, da lehmä şeinän taguana şyvhyteliecöv, i buitto hiiri uglaşşa luapalla skobliv. Pöläşşyin mie, tuaş tähoin uinota, umbipäin kattucen, a tällä aigua kirikön kelloh bavvattьh, ken ollov **ikkuvnalla** ravahtь. Kocahtь mama kravatilda, a mie

venyn ni uvzi ni kypşı, i kieli mivla ei kiändeliece. Kacon tuletta, ice nimidä en niä. Mama pertie myötj hyppelöv, spickoida ecciv, ştobь lampa virittiä, a spickat, kuin naroş, kunne ollov kavottьh.

— Sanja, Sanja! — ravizov mivla mama.

— Poigane, jalgevvu väliämme, meilä midä-ollov sluccieci...

Kuvlen mie, kuin hiän hyppelöv, a novşsa varajan, i jallat mivla ruvettьh şärьzömäh, i keron mivlda buitto nuoralla şivottьh. Tahon, tahon şanuo, şto mie en magua, a iäni buitto vieraş lienі. Kerdah ynnäh miän perti şärähti, helähettih ikkunat, buitto ken pavgai heidä vaş. Kocahiin mie kengättä i davai ravizomah:

— Mama! Mama!

Mie händä kiäştä fataicen, ei şua nikuin fattie, hiän milma kiäştä fataicov, nikuin ei fati, zentän şto pertissä on ylen pimie, i ice myö pölläşşynnäştä emmä nimidä nähnyн. Buvgain mie piän ovihagoh, mama rengin jallalla şordь, kaikkie pertie myötj vezi valuaci. Pihalla koirat ruvettьh ulvomah, şeinän taguana miän lehmä rubei möngymäh. Sovsem mie en muissa, kuin mama spickat lövdi, tulen viritti, ice ynnäh şäräjäv, i mie hänellä revnaşsa şärьzen. Mivla pidäis midä nibuitj ruadua, a mie ice en tiijä, midä mivla ruadua. Mama mivn piän piällä ravizov:

— Sanja, kukkine, voina zavodievov!

— Kunne myö şivnke pagenemma?

Täşşä kuin grohniiv miän tagaperissä, mie äş vähazel'di istuocellin. Kacon — kohaldь sincosta oviloih räccinäziin, piiruavärtinänke kiäşşä. hyppiäv meilä Parotjota. Tahto midä-ollov mama hänellä şanuo, a hiän kuin häimiäv piiruavärtinällä:

— Şammuta tuli! Kazakat pertilöidä myötj kävelläh...

Mahaicov Parotjota piiruavärtinällä, a ikkunah buitto tulda räiskäi. Täşşä mie vielä puşşä pölläşşyin. Mama sundukkazeh cökkiäci, cugunazie mielen maltætta kerbälöv, cikav, ohkav, a mie şeizon kuin kuolie. Hiän milma kiäştä djorgaicov, kuin gluhoiilla ravizov: „Sanja!“ A mie şijalda en voi lekahtua. Täşşä tuaş tagaperäşşä pavgahtь, uhni i davai, buitto paimenen ruoşalla, präisyttämäh. Enzistä mie en kekşin, duvmaiciin, — ken naroş, şidä kekşiin, şto tämä ruzjista ammuķşennelläh. Fatti mama tätän turkin, pani hänen piällä, a kiäşşä cugunastja kuaşanke pidäv, cökkiv händä mivla, ice cyt ei ite.

— Pie, pie, hypätä pidäv...

Oтын mie cugunazen, mama fatti kravatin alda jallacit, leibiä mövkyn, tyhjän rengin, i myö molen luottuacima pihalla. Liccuacov hiän aidah i mivla kä-

şköv painuo. Painuacen mie alemma, cugunane käzistä kirbuov, nimidä ei nävy. Täşşä mie suissuin yheşşä koh, kuin hyrähän kockašta piälicci, i cugunane mivn randah vieri, nasilu mie hänen lövviin, a mama pimieşşä ravizov:

— Väliämme! Väliämme!

Hyppiämmä myö hänenke, i meilä vaştah hypätäh. Ken raccahalla ajav, ken telegällä. Yheşşä koh meilä vaştavdu Lipatovan akka obrazanke käzissä, a ukko Sidorov istuv kyvkkyyziin pereulkaşşä i ravizov:

— Batjuşkil.. Batjuşkil..

Hebozet hirnaikojah, ruzjat pamavtetah i buitto tulen räiskyndä nagole miän sjolan piällä kizuav.

— Mama, — şanon, — kunne meilä hypätä?

A hiän ei kacceliece, hyppiäv i iändä mivn ei kuvle. Hyppäimmä myö edäh pereulkah, a toizešta pereulkašta kohaldь meih kolmen raccahilla ajetah. Mie oтын da i istuocellын vähäzeldi aijan luoh, şтовь milma ei nägyis, a mama ei tiedän, şto mie istuocellын, läksi edizeh hyppiämäh. Tahoin i mie hänellä jällesti hypätä, a şih aigah ruvettьh pereulkaşşä ammukşendelomah, i aivin şiiгьcci. Mivla tukat piäşşä novşтьh. Pien cugunastja kuaşanke, ice duvmaicen: „Tapetah ali ei?” Kacon, a miän kommunista Pavlov livana, hyppiäv, — mie hänen iändä myötj tun-

nuşşın, — i kohaldь salduattah, kumbane oli raccahilla. Pavgai Pavlov ruzjašta, hebone pistykabieh kocahtь i kuin grohniecov kohaldь mualla, i salduatta hänellä revnah langei. A mie häneštä piällicci hypyllä, hypyllä i pageniin pereulkašta. Hyppeliin, hyppeeliin vierahie guomnoloida myötj i ice en tiijä, kunne enämbi hypätä.

Kuvlen — tuaş uvlicalla ammuqşennellah, i kenen ollov perti şytty. Kacon hyväzeştь — buitto ei miän, a ice en vieri; a kuin miän? Istuociin mie täşşä guomnoşsa olgiloin luoh i davai itkemäh. Mivla ev pertie zuali, nu händäh, ana palav; mama muissuttuaci: Fatitah hänen salduatat, da naroş aminutah, i jiän mie tuatotta i muamotta. Tuatto, mozot bьtj i nyt ois eloşsa, kun ei ois kirjuttuacen kommunistakşi. A hiän kirjuttuaci, läksi linnah, hänen i tapettьh kazakat dorogalla.

Issuin, issuin mie guomnoşsa olgiloin luona, itiin, itiin, — vähästä kebiembi mivla lienі. Jallat ruvettьh kylmämäh. Unahiin mie kengiecie koissa, läksiin kengättä hyppiämäh, a täşşä vihmane rubei tipakoimah, enzistä harvazeh, a şidä nagole vain enämmäldi. Tungieciin mie olgiloih, muissutьin, şto mivla on cugunane kuaşua i davai händä şormella kaivamah.

Šöin, şidä painuin olgiloin piällä, đuvmaicen:

„Mintän mie kuaşua şöin?“

Rbiheştä ymbäri lie ni hillja, nimidä ei kuvlu, kun ovno kaikin uijittih taldä paikkua ili korvat nimidä ei kuvlla.

Vöнын, a ice aivin đuvmaicen, đuvmaicen, kaiken nuozet kartinat piäh tullah: tätiä pokonniekkua muisutyn, kuin hiän kommunistana oli, mamua, kuin hiän kahta kommunistua pogrebaşsa peitteli, i pokazieci nivla, şto mie toze olen kommunista, i jesli napadi ah mivh kazakat, obezateljno ammutah i pagizomah ei ruveta. Viälliin mie vazamen jallan, yhellä korvalla kuvndelen, şanon icciellä:

— A missä nyt on mivn mama? Midä hänenke ienöv?

Vönyin, vönyin i hairahuosja uinoin.

Magain suamoih huomnekşeh şuat. Huomnekşella sijennyin olgiloista piän, kacon, a ymbäri tumana şeirov, nimidä ei nävy. Rubein paremmiin kaccomah, a ämä ev tumana, a on şagie şavu, i sjola buitto ei niän liennyn — taluo vähä. Ei edähänä mivşta puvjan luona issutah muzikat, naizet i lapşet, i täşşä se kätkyöt rьputettu. Naizet itkietäh, muzikat kacotah änettä. Podoidi miän uvlicalda ukko Pronjuşkina, doşadi mivn, şanov:

— **Şie** missä, br̃ha, hyppet? Ved tiän perti-ze palo.
— **Kuin** palo? — kyzyn mie.
— **Ka** niin i palo. Puolen sjolua yhtenä yönä **mahni**. Kazakat snarjuadoilla poltett̃h.
— **A** missiä **mama** on?
— **Mama** şivn şielä palolla. Hyppiä şinne väliämme.
Tuliin mie şih koh, **missä** miän perti şeizo, a şielä yhet keglehet valjaicciecetah da kivguan truba şeizov. Dorogalla hebone tapettu, pöccö puhaldun, i kolme mieştä vacualleh vönytäh. Şiiŗccci proidi şivo-tuonke piänke Nikfuaradiädö, i podvodalla vejettih ruanittuo krasnoarmeïua. Mivn **mama** istu palannuzin verejin luona curbaşkazella i hilljakkazeh itki. Mivla niin-ze şilmissä kyvnelet ozuttuacett̃h, nu mie itkö-mäh vsjotaki en ruven. Şeizavvuin palavazih tuhkazih, rubein jalgoida lämmittämäh zentän, şto pertinke yheş-şä i şuappuat mivn palett̃h.

Редактор *А. Беляков*
Технич. редактор *Э. Юзликеев*

Сдано в производство 15/XI-1935 г.
Подписано к печати 1/II-1935 г.
Детиздат № 505. Индекс ДН-6
Формат 72 × 31/16 доля печ. л.
2 печ. л. (2 авт. л.)
Уполномоч. Главлита Б-12959
Тираж 1000 экз.
Заказ № 892.

17 ф-ка нац. книги ОГИЗ'а РСФСР
треста «Полиграфкнига»
Москва, Шлязовая наб., д. № 10.

inda 30 көр.
ена коп.

А. НЕВЕРОВ
МАЛЕНЬКИЕ РАССКАЗЫ
НА КАРЕЛЬСКОМ ЯЗЫКЕ

ПЕРЕВОД Е. ДУДКИНОЙ